

Arrest

nr. 230 584 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 juni 2016 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 6 juli 2016.

Op 25 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij s' Raads arrest nr. 210 746 van 10 oktober 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

1.2. Op 14 januari 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

In dit verband besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2019 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2016. In uw eerste verzoek verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Bakshabad, gelegen in het district Pul-e-Alam, in de provincie Logar. U verklaarde te zijn geboren op 16 hamal 1375 volgens de Afghaanse kalender (4 april 1996 volgens de Gregoriaanse kalender) en u woonde steeds in uw dorp. U volgde tien à elf jaar lessen tot ongeveer tweeënehalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader overleed toen u twaalf à dertien jaar oud was. U verliet Afghanistan omdat u vreesde door de taliban te worden gedood omdat u voor hen vluchtte. Ter staving van uw eerste verzoek legde u een taskara en twee briefomslagen neer. Op 25 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing om u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende herkomst uit Pul-e-Alam. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd op 10 oktober 2018 (Arrest nr. 210.746). U diende tegen dit arrest van de RvV geen cassatieberoep in bij de Raad van State (RvS).

Op 14 januari 2019 verklaarde u zich voor een tweede maal vluchteling. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u niet eerlijk te zijn geweest in uw eerste verzoek en niet in Afghanistan, maar in Pakistan te zijn geboren. Uw vader en moeder, die tevens neef en nicht zijn van elkaar, verlieten samen met de Zadran-stam Pul-e-Alam en Afghanistan in het begin van de jaren tachtig omwille van de Russische invasie. Ze huwden in Pakistan en u werd geboren op 1 juni 1995 in Peshawar. U leefde vanaf uw geboorte tot in 2009 of 2010 in Speena Tana, Kashengar Camp in Peshawar. Omwille van de toegenomen infiltratie van de taliban en de daaropvolgende gevechten tussen het leger en de taliban verhuisde u met uw familie naar Karimi Town, Nowshera, in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U bent nooit eerder in Afghanistan geweest. Uw vader bezit nog acht à negen jerib grond in Pul-e-Alam die in bruikleen wordt gegeven aan een boer. Eén van uw ooms gaat elk jaar naar Afghanistan om het huurgeld van de gronden te innen. U verliet Pakistan omdat de situatie er voor Afghanen verslechterde na de aanval op de Army Public School. Afghanen werden er gediscrimineerd en vervolgd. Zo moest u regelmatig smeergeld betalen aan de Pakistaanse politie of werd u gearresteerd wanneer u dit niet meteen kon. U verliet Pakistan en reisde ongeveer zeven tot negen maanden en arriveerde in België.

Uw broer S. A. verliet Pakistan naar Europa ongeveer rond de jaarwisseling van 2018 naar 2019 omwille van dezelfde redenen die u aanhaalt in uw tweede verzoek.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan de algemene onveiligheid aldaar. U kent er bovendien niemand en bent er nooit eerder geweest.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u neer: uw originele Proof-of-Registration-kaart en die van uw ouders, broers en zussen in kopie; notities van het zomerhuiswerk van uw broer; elektriciteitsfacturen van uw eerste huis in Peshawar; een schoolrapport van uw broer; de 'Rashan pass' van uw grootvader; medische documenten van uw ouders, broers en zussen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan de algemene onveilige situatie daar (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 02/09/2019 CGVS, hierna CGVS, p.24). Daarnaast kent u er niemand en bent er nooit eerder geweest (CGVS p.7-8,24). Voorts vreest u in Pakistan als Afghaanse vluchteling te worden lastiggevallen en afgeperst door de autoriteiten (CGVS p.16-17).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u in Pakistan de autoriteiten vreest, namelijk dat u vreest gearresteerd te worden of lastiggevallen te worden door de autoriteiten (CGVS p.16-17), wordt opgemerkt dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw vrees voor vervolging ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Afghanistan, dient te worden beoordeeld. Omdat deze feiten zich afspelen in Pakistan en uit uw verklaringen niet blijkt dat u als gevolg van deze feiten in Afghanistan vervolging vreest, kan u bezwaarlijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend naar aanleiding van de problemen die u met de autoriteiten zou kennen in Pakistan.

Daarnaast geeft u aan dat u niet terug kan keren naar Afghanistan omdat u er niemand heeft en u er nooit geweest bent (CGVS p.7-8,24). Er dient te worden opgemerkt dat dit motief niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er redenen om u omwille van deze motieven de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan omdat u er niemand heeft en er nooit bent geweest. Uw verklaring als zou u bij terugkeer naar Afghanistan bij niemand meer terecht kunnen, is immers niet aannemelijk (CGVS p.5,7-8). Zo geeft u zelf aan dat uw ooms elk jaar de huurgelden van jullie gronden gaan innen in Pul-e-Alam (CGVS p.9-10). Dat uw familie een goed contact heeft met de personen die jullie gronden bewerken blijkt uit uw verklaringen dat ze reeds sinds de jaren tachtig Afghanistan verlieten en tot op de dag van vandaag terug naar Afghanistan kunnen reizen om de huurgelden er te bekomen (CGVS p.3,9-10). De vaststelling dat uw eigen vader en familie ongeveer dertig jaar na het verlaten van jullie herkomstregio in Afghanistan nog steeds kan rekenen op de inkomsten van jullie gronden bewijst dat jullie niet alleen een zeer goed contact hebben met de landbouwer maar ook met de leden van uw lokale Zadran-stam die uw eigendommen in Afghanistan jarenlang moeten hebben beschermd (CGVS p.3). Derhalve kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar uw regio van origine over een netwerk beschikt dat u voor uw vestiging in uw dorp kan aanwenden.

Bijkomend verklaarde u in Pakistan steeds te zijn opgegroeid te midden van uw stamleden die ook oorspronkelijk afkomstig zijn uit dezelfde regio van Pul-e-Alam (CGVS p.3,7-8; verklaring volgend verzoek d.d. 13/06/2019, vraag 10 & 15). Op die manier en door het opgroeien binnen uw familie bent u de Afghaanse cultuur eigen. Bovendien geeft u aan dat u van uw vrienden en dorpingen informatie verkreeg over uw regio ten einde een verblijf in Logar te kunnen voorwenden in uw eerste verzoek. Uw algemene these dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er nooit heeft gewoond kan derhalve niet gevolgd worden. Daarnaast beschikt u in Afghanistan ook over eigendommen die een degelijke bestaansbasis voor u kunnen vormen. Zo verklaart u dat de landbouwgronden in uw dorp die in het bezit zijn van uw vader acht à negen jerib bedragen terwijl een landbouwer in uw provincie gemiddeld drie à vier jerib bezit en de meerderheid minder dan één jerib heeft (CGVS p.10). Er kan dan ook geconcludeerd dat u bij terugkeer naar uw regio van herkomst over landbouwgronden kunt beschikken die de het landbezit van een gemiddelde boer ver overschrijdt. Uw twee ooms van vaderszijde bezitten elks eveneens acht à negen jerib landbouwgrond in uw dorp wat de totaal geërfde grond van uw grootvader op zevenentwintig jerib brengt (CGVS p.10).

Daarnaast genoot u ook een vorming in Pakistan en deed u beroepservaring op. U liep tot 2009 of 2010 school in Pakistan en daarnaast volgde u een cursus Engels (CGVS p.11,14). U spreekt naast uw moedertaal Pashtou, een beetje Dari en Engels (CGVS p.3,14). Bovendien kan u voldoende Pashtou lezen om af en toe een Pashtou krant ter hand te nemen (CGVS p.14). Voorts werkte u sinds 2011 of 2012 tot aan uw vertrek naar Europa aan het einde van 2015 in een stoffenwinkel (CGVS p.11,19,20). Van u die zelfredzaam genoeg bleek om de verre en lange reis te ondernemen van Pakistan naar België en er zich te vestigen (CGVS p.4), kan verwacht worden dat u zich in uw regio van afkomst kan vestigen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de contacten beschikt om in uw herkomstregio Pul-e-Alam opnieuw aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige vaardigheden, en ondersteuning beschikt. Bijgevolg kan er ook niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Pul-e-Alam in Afghanistan, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Daarnaast stelt u dat u omwille van de onveiligheid van uw regio en heel Afghanistan niet naar uw vaderland terug kan (CGVS p.21,24). Inzake uw verklaring dat u in Afghanistan de algemene onveiligheid vreest moet er op gewezen worden dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat het verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw Proof-of-Registration-kaart en die van uw ouders, broers en zussen zijn, net zoals de 'Rashan pass' van uw grootvader, een bewijs van identiteit en tonen jullie verblijf aan te Pakistan. Dit zijn evenwel elementen die in deze beslissing niet worden betwist. De medische documenten van uw ouders, van uw broers en zussen, vallen net zoals de elektriciteitsfacturen van uw eerste huis, de notities van het zomerhuiswerk en het schoolrapport van uw broer, onder dezelfde categorie. Ze vormen een bewijs van verblijf te Pakistan van uw familieleden, maar zijn niet in staat de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de ontwikkeling van zijn derde middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een attest van immatriculatie (stuk 3), "UNHCR Refugee Card" van verzoeker (stuk 4) en van zijn ouders, broers en zussen (stuk 5), een rantsoenkaart "Rashan pass" van zijn grootvader (stuk 6), elektriciteitsrekeningen van een huis in Pakistan (stuk 7), medische documenten van familieleden (stukken 8 en 9), schoolresultaten van de broer van verzoeker (stuk 10), 28 documenten aangaande de veiligheidssituatie in het district Pul-e-Alam en omgeving in de zuidoostelijke provincie Logar (stukken 11 en 12) en een beslissing tot erkenning als vluchteling van een dorps- en stamgenoot (stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 25 juni 2018 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het Afghaanse district Pul-e-Alam in de provincie Logar.

Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10 oktober 2018 nam de Raad bij arrest nr. 210 746 in hoofde van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad van State.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen bijstelt. Zo geeft hij thans aan dat hij niet in Afghanistan, maar wel in Pakistan geboren is op 1 juni 1995, dat hij vanaf zijn geboorte tot in 2009 of 2010 in Speena Tana, Kashengar Camp in Peshawar woonde en nadien verhuisde naar Karimi Town, Nowshera in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Verzoeker geeft aan dat zijn familie nog gronden bezit in Afghanistan die zij in bruikleen hebben gegeven aan een boer en waarvan zij nog gelden innen. Omwille van de discriminatie en vervolging van Afghanen verliet hij uiteindelijk Pakistan in eind 2015. Verzoeker geeft aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de algemene onveiligheid aldaar, alsook wijst hij op het feit dat hij daar niemand kent en er nooit eerder is geweest.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: zijn originele Proof-of-Registration-kaart (PoR-kaart) en die van zijn ouders, broers en zussen in kopie; notities van het zomerhuiswerk van verzoekers broer; elektriciteitsfacturen van hun eerste huis in Peshawar; een schoolrapport van zijn broer; de 'Rashan pass' van zijn grootvader en medische documenten van uw ouders, broers en zussen.

2.3.2.3. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan de algemene veiligheidssituatie aldaar te vrezan, er niemand te kennen en er nooit eerder te zijn geweest. Daarnaast voert verzoeker aan niet naar Pakistan te kunnen terugkeren omdat Afgaanse vluchtelingen daar worden lastiggevallen en afgeperst door de autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) in zoverre verzoeker stelt de Pakistaanse autoriteiten te vrezan moet worden benadrukt dat zijn vrees voor vervolging ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit draagt, *in casu* Afghanistan, moet worden beoordeeld; (ii) in zoverre verzoeker aangeeft niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij er niemand heeft en er nooit geweest is, moet worden opgemerkt dat dit motief niet onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) ressorteert, noch valt binnen de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingewet en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat (1) uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij minstens over een netwerk beschikt dat hij voor zijn vestiging in zijn dorp van herkomst kan aanwenden, (2) de vaststelling dat verzoeker in Pakistan steeds is opgegroeid te midden van zijn stamleden die ook oorspronkelijk afkomstig zijn uit dezelfde regio van Pul-e-Alam en zijn familie betekent dat hij de Afgaanse cultuur eigen is, hij zelf aangeeft van vrienden en dorpingen informatie te hebben verkregen over zijn regio teneinde zijn verblijf in Logar in het kader van zijn eerste verzoek voor te kunnen wenden en zijn familie nog over eigendommen beschikt in Afghanistan die een degelijke bestaansbasis kunnen vormen, (3) verzoeker tevens een vorming in Pakistan genoot en er beroepservaring opdeed, (4) hij naast Pashtou, ook een beetje Dari en Engels spreekt en voldoende Pashtou kan lezen om af en toe de krant ter hand te nemen en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de door hem aangehaalde wettelijke bepalingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *post-factum* beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog correcties wenst aan te brengen in zijn verzoekschrift op het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing, meer bepaald dat de gronden bij het overlijden van zijn grootvader naar diens vijf zonen zijn overgegaan en de vader van verzoeker bijgevolg in onverdeeldheid met zijn broers eigenaar is van deze gronden en hij verder betoogt dat hij geen kennis heeft van het feit dat één van zijn ooms elk jaar naar Afghanistan zou gaan om huurgelden te innen, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat hij ingaat tegen zijn eigen verklaringen en zijn banden met Afghanistan poogt te minimaliseren. Verzoeker gaf immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat zijn grootvader ongeveer 27 jerib grond bezat en zijn vader, net als diens broers, 8 à 9 jerib toegewezen kreeg bij diens overlijden. Daarnaast verklaarde verzoeker ondubbelzinnig dat meestal de man van zijn tante naar Afghanistan terugkeerde om de huurgelden te gaan innen (administratief dossier, stuk 7, p. 10).

Waar verzoeker erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet gehoord heeft omtrent de redenen van het vertrek van zijn voorouders uit zijn regio van herkomst, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Daarnaast dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens zijn 'verklaring volgend verzoek' wel degelijk werd bevraagd over wanneer en waarom zijn familie naar Pakistan vluchtte (administratief dossier, stuk 14, vraag 15). Overigens moet erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat zijn vader en moeder geboren zijn in Pul-e-Alam in de Afghaanse provincie Logar, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker bevraagd zou moeten zijn geweest over de motieven van zijn 'voorouders' om Afghanistan te verlaten.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij wel degelijk het risico loopt om het doelwit te worden van de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan aangezien hij de kleinzoon is van H. S. M., het vroegere districtshoofd van Pul-e-Alam, merkt de Raad vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van dit thans in het verzoekschrift voor het eerst aangehaalde vluchtmotief. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* dit gegeven aanbrengt. Bovendien betreft het een blote bewering die hij op geen enkele concrete wijze staaft.

Waar verzoeker vervolgt dat niet wordt betwist dat hij niet naar Pakistan kan terugkeren, merkt de Raad op dat hij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing nu immers slechts wordt vastgesteld dat verzoekers nood aan bescherming moet worden getoetst ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, *in casu* Afghanistan. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoeker verwijst nog naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2013 waarbij Sa. Z., die afkomstig is uit hetzelfde Afghaanse dorp als verzoeker, erkend werd als vluchteling (verzoekschrift, stuk 13). De Raad benadrukt in dit verband dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongelofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot verzoekers originele Proof-of-Registration-kaart (PoR-kaart) en die van zijn ouders, broers en zussen in kopie, de notities van het zomerhuiswerk van verzoekers broer, de elektriciteitsfacturen van hun eerste huis in Peshawar, een schoolrapport van zijn broer, de 'Rashan pass' van zijn grootvader en medische documenten van uw ouders, broers en zussen (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie' en verzoekschrift, stukken 4-10) wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

"Uw Proof-of-Registration-kaart en die van uw ouders, broers en zussen zijn, net zoals de 'Rashan pass' van uw grootvader, een bewijs van identiteit en tonen jullie verblijf aan te Pakistan. Dit zijn evenwel elementen die in deze beslissing niet worden betwist. De medische documenten van uw ouders, van uw broers en zussen, vallen net zoals de elektriciteitsfacturen van uw eerste huis, de notities van het zomerhuiswerk en het schoolrapport van uw broer, onder dezelfde categorie. Ze vormen een bewijs van verblijf te Pakistan van uw familieleden, maar zijn niet in staat de beoordeling van het CGVS te wijzigen." Dezelfde vaststelling gaat op voor het medisch document van de Al-Faisal Clinical Laboratory van 28 maart 2010 van verzoekers vader (verzoekschrift, stuk 9).

Het attest van immatriculatie (verzoekschrift, stuk 3) heeft geen uitstaans met verzoekers vluchtrelaas en kan hier dan ook niets aan bijdragen.

Wat betreft de verschillende documenten handelend over de veiligheidssituatie in het district Pul-e-Alam in de provincie Logar (verzoekschrift, stukken 11-12), dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van

artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van

zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er

voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van (delen van) de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verwijzen naar diverse internetartikelen (verzoekschrift, stukken 11-12), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat er talrijke dodelijke incidenten gerapporteerd worden in zijn regio van herkomst, benadrukt de Raad dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.. Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in de provincie Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt omwille van zijn identiteit, zijn statuut als kleinzoon van het voormalig districtshoofd en de rol van zijn grootvader en diens broer, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld in dit verband.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER